

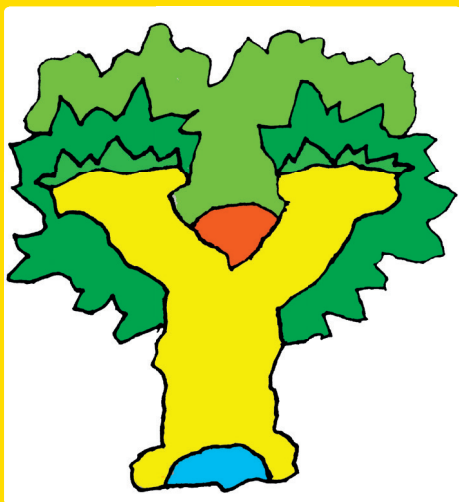
VIZE STUDIA YPSILON DO PŘÍŠTÍ DOBY

Nabízí se uvažovat takto: období koronaviru nás zcela jistě přivádí k **mentálnímu zlomu** a pravděpodobně k posunutí všeho do **jiné vývojové dimenze**. V tomto procesu by měla maximální úlohu hrát kultura, která by ve zvýšené míře měla vést k očistě člověka, posílit „ekologii“ jeho myšlení a pomáhat mu (doufejme) od jen dočasné rozkladné krize hodnot a tím ho navádět k větší smysluplnosti a chování bez tolik časté svrchovanosti ke všemu, s čím zachází.

Některé věci se zřejmě moc nezmění, některé však jistě hodně. I proto by divadlo jako živý kontaktní umělecký prostředek mělo zajisté hledat další nové způsoby komunikace. Zvláště když člověk dnes pomalu nevěří ničemu. Od toho možná začít a přivádět diváka opět k **vzájemnosti** a **propojenosti**. Nepůjde tedy zjevně pouze o nová témata, ale v jakém posunu a jak vůbec budeme divadlo dál vytvářet.

Studio Ypsilon hodláme zasvětit právě této myšlence. Jeho nezpochybnitelnou výhodou jsou jeho dlouhodobé zkušenosti. Stále přítomné povědomí o tom, co je v divadle takzvaně věčné, téměř neměnné, anebo co se v divadle naopak neustále mění i v závislosti na právě probíhajícím pohybu dějin. Tak být o krůček před tím, co zrovna žijeme.

Chybí vize budoucnosti, duchovní úpadek je všudypřítomný a sebezáchovná orientace v přítomnosti je nedostatečná. I proto: to, co už dobře umíme, dělejme dál co nejlépe. A mnoho změn se dostaví – při troše vnímavosti – samo. Avšak musíme chtít víc. Mentálním pohybem se zabývat s mnohem větším pozorovacím úsilím a zodpovědností, což je směrodatné a důležité pro všechny pokusy, jak vývoj předbíhat. Ovšem nepřestávat udržovat lidskou dimenzi všeho konání ve jménu sounáležitosti a kompaktnosti. To v historii divadlo ve zlomových situacích vždy umělo. Poukázat na to, co ve společnosti absentuje, či na to, co je právě ve vzduchu, co sice občan nějak cítí, ale zatím je ještě nepojmenované. I odtud mohou přicházet změny. Poučme se z toho. Zkusme si představit, že zrovna skáčíme rovnýma nohama z renesance do baroka.

prof. Jan Schmid, Studio Ypsilon